

Man Gluteus: CANING

Ahoj všichni,
abyste věděli, slíbil jsem jednomu pánovi, že k němu budu pravidelně chodit na výchovné lekce. Mám to totiž k němu sotva dvacet minut jízdy vlakem.
A přesto, tři roky jsem u něj nebyl.
Plně chápu jeho urgence, co mi píše.
Sliby se mají plnit. S tím se nedá nic dělat.
A tak konečně souhlasím s navrženým termínem schůzky.
Moc se mi nechtělo přijet. Víím totiž dobře, co ty výchovné lekce obnášejí.
Pán mě vysvlékne, přehne přes židli a našvihá mi rákoskou na holý zadeček.
Tuze to bolí a pak si několik dní nemohu sednout.
Ale jsem přece chlap a ten musí něco vydržet. A když to tak vezmu, opravdu za své chování občas nějaký ten výprask zasloužím.

Po příchodu z nádraží srdnatě zazvoním na zvonek a pán mi otevírá.
Hned po příchodu do bytu mi přísný pán nařizuje, abych se svléknul.
Pokorně se vysvlékám.
Stojím před pánem jen v trenkách. Ty mi pán stahuje sám.
Na povel se zcela nahý přehnu přes židli a pán mě hezky pevně pouty fixuje k židli.
Abych prdelkou při exekuci nevtěl, připásá mě ještě v pase řemenem k sedáku židle.
Tak mám to spočítané. Jsem spoutaný a nemohu se hnout. Výšleh mě nemine.
S hrůzou v očích pozoruji jak pán bere do ruky dlouhou pružnou rákosku a přikládá ji k mému vystrčenému zadečku.
"Tak začneme." praví pán a rákosku napřahuje k první ráně.
A už slyším svist.
Rákoska mě švihne přes bělostné líce zadečku a já ucítím intenzivní bolest.
Následuje jedna rána za druhou.
Pán nelení a na prdelce mi rákoskou vypaluje jedno jelito za druhým.
Bolest je čím dál silnější.
"Aj, aj, aj!" sténám po každé ráně.
Švih! Švih!
Bolest je nesnesitelná.
I se židlí se snažím uniknout před dalšími švihy.
Ale marně.
Další a další palčivé rány dopadají na můj citlivý zadek.
Již skoro křičím bolestí.
A pak se pán nade mnou slituje a následuje přestávka.
Po krátké přestávce následuje další švihaneček.
Jenže co to? Rány již nebolí. Jako bych měl nějaké anestetikum. Můj zadeček napuchl a na omak je velmi tvrdý. Brání se proti bolesti.
Jeho kůže je napjatá a svalstvo ztvrdlé na kámen.
Rákoska při švihu natrhává kůži.
Je nejvyšší čas exekuci ukončit.
Další švihy by již postrádaly smysl. Rány již nebolí a zadek by se zcela zbytečně do krve rozšvihal.

Vznikla by zranění, která by se dlouho hojila.

To já, ba ani pán nechceme.

Však jsem dostal, co proto.

Nečekal jsem, že výprask mě bude tak moc bolet.

Nevím, co bych dělal, když by mě pán po zadečku švihal plnou silou. Asi bych i se židlí vyskočil z okna.

Výkon trestu byl velmi bolestivý a zadeček mě stále bolí. Svalstvo je stále tuhé a oteklé. Kůže na prdelce mi hraje všemi barvami.

Asi budu rákosku nenávidět za tu bolest, co způsobuje.

Jenže výprask musí bolet, a tak je asi vše, jak má být.

Asi bych měl tomu pánovi za udělený výprask poděkovat.

A tak mu touto cestou děkuji.

Fotografie zadečku: zachyceno 48 hodin po výprasku.

Možná si řeknete, že zase tak silně našviháno jsem nedostal. Ale věřte, že ty rány od rákosky na zadečku stále cítím.

www.spankboy.cz